

РЕШЕНИЕ

№ 299

гр. София, 18.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 31 състав,
в публично заседание на 19.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Веселина Женаварова

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **4846** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.38, ал.7 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД).

Образувано е по жалба на С. С. Т. против Решение №ППН-01-220/2018 от 05.05.2020г. на Комисия за защита на личните данни (КЗЛД), с което е оставена без уважение, като неоснователна, подадена от него жалба рег.№ППН-01-220/10.04.2018г. срещу [фирма]. В жалбата се иска прогласяване на нищожност на решението, алтернативно – неговата отмяна. Твърди се, че решението е постановено в нарушение на влязло в сила решение на СРС, с което е признато за установено, че жалбоподателят не е абонат на [фирма]; при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, довели до нарушаване на правото му на защита в административното производство и необоснованост; както и в противоречие с материалния закон. Жалбоподателят иска оспореното решение да бъде прогласено за нищожно или да бъде отменено. Претендират се направените по делото съдебни разноски.

В съд.з. жалбоподателят С. С. Т., лично и в представена по делото писмена защита от пълномощника му адв.С., поддържа жалбата.

Ответникът КЗЛД, р.пр., не се представлява в съд.з.

Заинтересованата страна [фирма], р.пр., не се представлява в съд.з. В представено по делото писмено становище оспорва жалбата.

След като обсъди доводите на страните и приетите по делото доказателства, съдът в настоящия състав приема следното от фактическа и правна страна.

Със заявление с рег.№Г-5525/20.03.2018г. С. Т. е поискал от [фирма] да посочи дали обработка неговите лични данни, основанието за това по чл.4, ал.1 ЗЗЛД и целите на съхраняването; категориите данни, лицата на които са разкривани; като със заявлението е направено и искане за преустановяване на обработването на личните му данни от търговското дружество.

Производството пред КЗЛД е образувано по жалба от С. С. Т. е сезирал КЗЛД с жалба рег.№ППН-01-220/10.04.2018г. срещу [фирма], в която като сочи, че не е получил отговор по заявлението си, а личните му данни продължават да се обработват, жалбоподателят е поискал /уточнено с писмено становище вх.№ППН-01-219/10/18/ от 12.06.2019г./ да бъде издадено задължително предписание на търговското дружество да преустанови обработването на личните му данни – нотариален акт, три имена, ЕГН, адрес и телефонен номер, като заличи същите, и да му бъде наложена имуществена санкция.

Във връзка с жалбата, КЗЛД е изпратила писмо на [фирма], с което на основание чл. 36 от АПК, му е предоставена възможност да изрази писмено становище по жалбата, както и да приложи писмени доказателства в подкрепа на твърденията си. В определения от административния орган срок [фирма] е представила писмено становище рег.№М-467/20.07.2018г., в което е посочено, че по заявлението на С. С. Т. е отговорено с писмо изх.№Г-5525/23.03.2018г.; като дружеството се е снабдило с нотариален акт №130, том V, рег.№12200, дело №0837/2005, съгласно който жалбоподателят е собственик на 5/6 идеални части от жилище №51, находящо се на [улица], [жилищен адрес] вх.“Б“, ет.6, дарени му от неговата майка и от неговата сестра, като майка му Е. С. Т. има запазено вещно право на ползване по отношение на жилището, от Агенция по вписванията, чийто регистър е публичен. В становището се сочи, че личните данни на жалбоподателя се обработват на основание чл.4, ал.1, т.3 и т.7 ЗЗЛД - налице е облигационно правна връзка, и с оглед реализиране на законни интереси на жалбоподателя, тъй като С. Т. има вещни права върху топлоснабден имот, находящ се в сграда етажна собственост, присъединен към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение. Соци се, че между жалбоподателя и търговското дружество е налице гражданско правен спор по гр.д.№11879/2017г. по описа на СРС.

С решение №489659/18.09.2018г. по гр.д.№11979/2017г. на СРС, II ГО, 72 състав, е отхвърлен иска на [фирма] да бъде признато за установено, че С. Т. дължи сумата 161,43лв. за доставена от дружеството топлинна енергия в периода 01.11.2013г.-30.04.2015г.

На проведено заседание на 09.10.2019 г., КЗЛД е приела, че жалбата на С. Т. е допустима; конституирани са като страни в административното производство жалбоподателят и [фирма]; насрочено е открито заседание за разглеждане на жалбата за 06.11.2019г.

До страните са изпратени уведомителни писма за насроченото открито заседание, като им е предоставена възможност за запознаване с материалите по административната преписка и представяне на допълнителни доказателства.

Жалбата е разгледана по същество в открити заседания на 06.11.2019г., 20.11.2020г., 15.01.2020г., и на 25.03.2020г., на което с 4 гласа „за“ и 0 гласа „против“ на членовете на КЗЛД е прието проекто-решение да се остави без уважение жалба рег.№ППН-01-220/10.04.2018г., подадена от С. С. Т. срещу [фирма].

Решение №ППН-01-220/18г. в горния смисъл е постановено от КЗЛД на 05.05.2020г.

Решението е изпратено на страните по електронен път на 07.05.2020г., като жалбата срещу него е подадена в КЗЛД на 21.05.2020г.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е процесуално допустима. Подадена е срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, депозирана е в законоустановения 14-дневен срок съгласно разпоредбата на чл. 38, ал. 7 от ЗЗЛД във връзка с чл. 149, ал. 1 от АПК. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорване. По съществуващото й, и като провери съгласно чл. 168, ал. 1 АПК законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, съдът взе предвид следното:

Процесният акт е издаден от компетентен за това орган. На основание чл.9, ал.4 във връзка с ал. 3 от ЗЗЛД, решенията на комисията се вземат с мнозинство от общия брой на членовете й, който съгласно чл. 7, ал. 1 от ЗЗЛД и чл. 4, ал. 1 от Правилника е председател и 4 членове при проведено открито заседание. Правилата за кворума и мнозинството са доразвити в чл.8, ал.6 и ал.7 от ПДКЗЛДНА: заседанията на комисията се провеждат, ако на тях присъстват най-малко трима от нейния състав. На заседанието, проведено на 25.03.2020г. са присъствали четирима от членовете й, които единодушно са приели и подписали оспореното решение. Предвид това, съдът счита, че актът е постановен от компетентен орган и не е налице отменително основание по чл.146, т.1 АПК.

Оспорваният индивидуален административен акт е във писмена форма и съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 АПК, а именно: наименование на органа, който го е издал, наименование на акта, адресат на акта, фактически и правни основания за издаването му, разпоредителна част, пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва, дата на издаване, подписи на лицата, участвали в производството. Предвид това, настоящият съдебен състав счита, че е спазена законоустановената форма на оспореното решение и не е налице основание за отмяната му по смисъла на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 2 АПК.

При постановяване на решението не са допуснати нарушения на процесуалните правила от категорията на съществените, които да опорочат административния акт и да обусловят неговата отмяна на основание чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 3 от АПК. Производството е образувано законосъобразно в съответствие с разпоредбата на чл. 38, ал. 1 от ЗЗЛД във връзка с чл. 28, ал. 1, т. 1, чл. 29, ал. 1 и чл. 36 и следващите от Правилника въз основа на жалба рег.№ППН-01-220/10.04.2018г. от С. Т. срещу [фирма]. За образуваното производство пред КЗЛД е уведомен жалбоподателят и ответната страна. Предоставена е възможност за изразяване на становища, за депозиране на доказателства и за запознаване с приложените по административната преписка документи.

Правото на защита както на жалбоподателя, така и на останалите страни не е ограничено като осъществено в съответствие с производствените правила пред КЗЛД и с чл. 34, чл. 35, чл. 36 и чл. 37 от АПК. По твърдението в жалбата, че заседанието на КЗЛД на 25.03.2020г. е проведено в нарушение на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., съдът намира, че сама по себе си разпоредбата на чл.3 от него урежда спиране на срокове за извършване на процесуални действия по административни производство, но не отменя вече насрочени заседания; а чл.6а от закона е в сила от

09.04.2020г., т.е. след провеждане на заседанието. Също така жалбоподателят не сочи какви процесуални действия е бил възпрепятстван да извърши или какви одказателства не е могъл да представи поради разглеждането на преписката на 25.03.2020г. от КЗЛД, които действия не може да извърши в съдебното производство, с оглед на което да се приеме, че евентуално нарушение на процесуалните правила е съществено.

КЗЛД е събрала всички необходими за разглеждане на спора по същество доказателства, съгласно разпоредбата на чл. 36 от АПК; и в качеството си на решаващ спора административен орган, е изследвала обективно всички факти и подробно е мотивирала изводите си в атакуваното решение. Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че решението на КЗЛД е нищожно, като постановено в противоречие с решение №489659/18.09.2018г. по гр.д.№11979/2017г. на СРС, II ГО, 72 състав, тъй като с него е отхвърлен иска на [фирма] да бъде признато за установено, че С. Т. дължи сумата 161,43лв. за доставена от дружеството топлинна енергия в периода 01.11.2013г.-30.04.2015г., но не е формирана сила на присъдено нещо че жалбоподателят не е абонат на [фирма], както се твърди в жалбата.

Неоснователно е и възражението, че не се установява сградата, в която се намира апартамента, собственост на жалбоподателя, по отношение на който неговата майка Е. Т. има вещно право на ползване, да е топлофицирана. Видно и от представените по делото искания от 1994г. за включването на изградената в етажната собственост вътрешно-отоплителна инсталация към градската преносна мрежа, фактури за доставена топлинна енергия на обекта в [населено място], [улица], вх.2, ап.51, издадени на името на Е. Т., а и от съденото решение по гр.д.№11979/2017г., с което тя е осъдена да заплати задължения за доставена топлинна енергия, сградата в която се намира апартамента е топлоснабдена.

Съдът констатира по твърдяната незаконосъобразност на решението по смисъла на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 4 от АПК – противоречие с материалноправните разпоредби на закона следното:

Като основен спор по делото се формира въпроса, дали между [фирма] и С. Т. са налице облигационни отношения, доколкото между тях не е подписан изричен договор и Т. не е приел изрично Общите условия на дружеството, съответно дали жалбоподателят е клиент на топлинна енергия, доколкото той е носител само на голата собственост по отношение на имота, а майка му е ползвател на същия.

По силата на чл. 17, § 1 от Регламент (ЕС) 2016/679, субектът на данни има правото да поиска от администратора изтриване на свързаните с него лични данни без ненужно забавяне, а администраторът има задължението да изтрие без ненужно забавяне личните данни при наличие на някоя от предвидените в б. „а“-„е“ хипотези. Изключенията, при наличието на които администраторът може да откаже изтриване на личните данни, са посочени в чл. 17, § 3 от Регламента.

Предвид събраните по делото доказателства съдът приема, че в случая се касае топлоснабдяване на имот, намиращ се в сграда в режим на етажна собственост; като продажбата на топлинна енергия на жилищната сграда се извършва от [фирма]. Доставката на топлинна енергия в сгради в режим на етажна собственост се разглежда като услуга, която се ползва от самата етажна собственост. По тази причина и искането за доставка на топлинна енергия не се прави от отделните собственици, а от етажната собственост, което искане следва да бъде обективизирано под формата на решение на Общото събрание на ЕС. Собствениците/титуляри на вещно право на

ползване на отделни обекти в сградата могат да откажат ползването на услугата, но продължават да се считат за потребители на отдадената от сградната инсталация или от отоплителните уреди в общите части топлинна енергия. Преустановяването на доставката на топлинна енергия се извършва по същия начин, по който е заявено ползването на услугата – по решение на ОС на ЕС, взето със съответното мнозинство – чл. 153, ал. 2 от ЗЕ, и писмено деклариране пред топлопреносното предприятие. До провеждане на посочената процедура всички собственици/титуляри на вещно право на ползване в сграда в режим на ЕС, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, се считат клиенти на топлинна енергия за отопление. По делото не се твърди, а и не са ангажирани доказателства да е проведена процедура по чл. 153, ал. 2 от ЗЕ по отношение на жилищната сграда, не са представени решения на ОС на ЕС и искания пред топлопреносното дружество за прекратяване на топлоснабдяването. Следователно етажната собственост продължава да е клиент на топлинна енергия, доставяна от [фирма]. Продължават да са клиенти на топлинна енергия и отделните собственици/титуляри на ограничено вещно право на ползване и на това основание [фирма] има правото и задължението да обработва данните на клиентите. Обработването на личните данни на жалбоподателя от страна на [фирма], предвид че същият има качеството на клиент на топлинна енергия, е допустимо в хипотезата на чл.4, ал.1, т.3 и т.7 ЗЗЛД /отм./, съответно чл. 6, § 1, б. „б“ и „е“ от ОРЗД - обработването е необходимо за изпълнение на енгови задължения в качеството му на битов клиент на [фирма] и за реализиране на законните интереси на дружеството, в качеството му на продавач на потребителната топлинна енергия.

Съгласно чл.153, ал.1 ЗЕ, всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба по чл. 36, ал. 3. Въпреки, че съгласно чл.57, ал.1 от Закона за собствеността, ползвателят е длъжен да плаща разноските, свързани с ползването, т.е. и тези за доставената от Т. енергия, в случая Е. Т. е запазила правото си на ползване на дарения на Т. с оглед притежаваните преди това от нея идеални части от него, но не се установява С. Т. да ѝ е учредил вещно право на ползване с оглед останалите идеални части, включително тези, дарени му с нотариалния акт от неговата сестра. Т.е. С. Т. се явява носител на голата собственост по отношение на дарените му от неговата майка идеални части от имота, но има и право на ползване, като елемент от правото на собственост, поне по отношение на дарените му идеални части от неговата сестра.

С оглед горното, съдът намира, че доколкото с нотариалния акт се установява, че жалбоподателят Т. е носител на правото на собственост по отношение на идеална част от имота, за която не е учредено право на ползване, следва да се приеме, че „Т. С.“ има основание да държи копие от документа, съдържащ личните му данни. Горното е основание да се приеме и че търговското дружество има основание да обработва лични данни на жалбоподателя – три имена, ЕГН, адрес и телефонен номер, тъй като обработката им е необходима с оглед задължението му да заплаща цената на доставяната за притежавания от него имот топлинна енергия, съответно - на отдадената от сградната инсталация или от отоплителните уреди в общите части топлинна енергия.

По изложените съображения съдът намира, че жалбата срещу решението на КЗЛД е

неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 31състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалба на С. С. Т. против Решение №ППН-01-220/2018 от 05.05.2020г. на Комисия за защита на личните данни, с което е оставена без уважение, като неоснователна, подадена от него жалба рег.№ППН-01-220/10.04.2018г. срещу [фирма].

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: